

Στις 16 Μάρτη 1992, εκατό περίπου σύντροφοι και συντρόφισσες, μέλη και συμπαραστάτες του ράδιο ΟΥΤΟΠΙΑ και του ράδιο ΚΙΒΩΤΟΣ, βρεθήκαμε στο studio του ράδιο ΚΙΒΩΤΟΣ υπερασπιζόμενοι την αυτοδιαχειριζόμενη κοινωνική ραδιοφωνία ενάντια στις αποφάσεις του δημοτικού συμβουλίου και της εισαγγελίας για το κλείσιμο των σταθμών που εκπέμπαν στην Άνω Πόλη. Λίγες ώρες πριν είχε προηγηθεί η αιφνιδιαστική εισβολή της αστυνομίας στο ράδιο ΟΥΤΟΠΙΑ και το κατέβασμα της κεραίας του. Η εισβολή των ΜΑΤ στο ράδιο ΚΙΒΩΤΟΣ, που ακολούθησε, είχε σαν αποτέλεσμα την κακοποίηση όλων όσων βρέθηκαν εκεί και την προσαγωγή 18 από μας. Οδηγηθήκαμε στη Γενική Ασφάλεια και το ίδιο βράδυ 12 από μας στον εισαγγελέα, ο οποίος μας παρέπεμψε σε τακτική δικάσιμο με τις κατηγορίες της αντίστασης και της εξύβρισης. Η απελευθέρωσή μας ήταν αποτέλεσμα των άμεσων κινήσεων αλληλεγγύης και καταγγελίας των κυρίαρχων σχεδιασμών για την μπάνα, κινήσεις που οδήγησαν την επόμενη μέρα σε μια διαδήλωση 700 ατόμων που απαιτούσε να σταματήσει κάθε δίωξη ενάντια στα δύο ραδιόφωνα.

Με τις κατηγορίες που μας απαγγέθηκαν, καλούμαστε να δικαστούμε στο Α' Τριμελές Πλημ/κείο στις 12 Μάρτη 1996.

★

Η παρουσία μας εκείνη τη μέρα στο studio του ράδιο ΚΙΒΩΤΟΣ δεν ήταν τυχαία. Ήδη από αρκετούς μήνες πριν, από τότε που άρχισαν να γίνονται ξεκάθαρα τα σχέδια των αφεντικών -του δήμου και της εισαγγελίας- για το ξεκαθάρισμα στις συχνότητες, είχαν ξεκινήσει οι διαδικασίες οργάνωσης της υπεράσπισης της αυτοδιαχειριζόμενης κοινωνικής ραδιοφωνίας, ενόψει μιας πιθανής επέμβασης των δυνάμεων καταστολής, όποια μορφή και αν έπαιρνε αυτή.

Μετά από μια σειρά κοινών γενικών συνελεύσεων, είχαμε αποφασίσει πως δεν θα επιτρέπαμε το φίμωμα των μοναδικών φωνών αμφισβήτησης του κυρίαρχου λόγου, στην μπάνα των FM.

Δεν βρεθήκαμε, λοιπόν, εκείνο το πρωί στην Άνω Πόλη, απλά για λόγους αξιοπρέπειας, αλλά έχοντας κάνει μια ξεκάθαρη, συνειδητή πολιτική επιλογή. Μια συνειδητή πολιτική επιλογή και απόφαση, όχι μόνο των δύο γενικών συνελεύσεων των ραδιοφώνων, αλλά και ενός μεγάλου αριθμού συντρόφων και συντροφισσών που εντάσσουν τα εγχειρήματα της αυτοοργάνωσης στις επιλογές ενός συνολικότερου αγώνα.

★

Την καταστολή των δύο ραδιοφώνων το πρωινό της 16ης Μάρτη 1992 δεν πρέπει να την δούμε ξέχωρα από την ιστορία της υποτιθέμενης «άνοιξης της ελεύθερης ραδιοφωνίας», που χρονικά εντοπίζεται το '87.

Ήταν η χρονιά που επιχειρηματίες, ανώτεροι κομματικοί υπάλληλοι, έμποροι... ανακαλύπτουν στις συχνότητες ένα ζωτικό χώρο επένδυσης των κεφαλαίων τους. Έτσι, εκεί που κυριαρχούσαν οι αψιμαχίες των «πειρατών», ήρθε να κυριαρχήσει ο άγριος πόλεμος των οικονομικών συμφερόντων. Με σημαία τους την ελεύθερη αγορά και σύνθημά τους "το μεγάλο ψάρι τρώει το μικρό", οι μεγαλοεργολάβοι της μπάνας ξεκίνησαν έναν ξέφρενο οικονομικό ανταγωνισμό, που μεταφράζεται σε περισσότερες επενδύσεις, περισσότερες διαφημίσεις, περισσότερη ισχύ, περισσότερα ψέμματα...

Στα μάτια όλων μας, που αποφασίσαμε να υπερασπιστούμε την αυτοδιαχειριζόμενη κοινωνική ραδιοφωνία, ήταν πλέον ξεκάθαρο πως τα αφεντικά καθόριζαν για τις συχνότητες ένα μέλλον που χωρούσε μόνο όσους θέλουν να επενδύσουν σε κεφάλαιο, να συμμετέχουν στους κύκλους συσσώρευσης κέρδους και ψεύδους, να μπουν στο παιχνίδι της χειραγώγησης και της παραπλάνησης. Ένα μέλλον που ανέλαβαν να το σκηνοθετήσουν το δημοτικό συμβούλιο και η εισαγγελία, εκμεταλλευόμενοι τις κινήσεις των κατοίκων της Άνω Πόλης, που αντιδρούσαν στη συγκέντρωση των σημείων εκπομπής στον χώρο τους. Κινήσεις που έβλεπαν μόνο τα συμπτώματα των προβλημάτων και δεν μπορούσαν να εντοπίσουν, πίσω απ' αυτά, τις γενεσιουργές αιτίες, γι' αυτό και δεν μπόρεσαν τελικά παρά να στηρίξουν αυτούς που κατέστρεφαν την περιοχή τους, τους μεγαλοιδιοκτήτες των μέσων, δίνοντάς τους κιόλας την απαραίτητη κοινωνική αποδοχή ώστε να μεταφερθούν στον Χορτιάτη, ενισχύοντας την θέση τους και μεταφέροντας διογκωμένα τα προβλήματα σε βάρος τώρα των κατοίκων του Χορτιάτη.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες και ενάντια τους υπήρχαν το ράδιο ΟΥΤΟΠΙΑ και το ράδιο ΚΙΒΩΤΟΣ. Στις 16 Μάρτη '92, βρεθήκαμε εκεί, όχι μόνο για να εναντιωθούμε στα σχέδια των αφεντικών, αλλά πολύ περισσότερο για να υπερασπίσουμε τη λειτουργία δύο φωνών που δεν μιλούσαν τη γλώσσα της εξουσίας. Η διαφορά τους από τους κυρίαρχους των μέσων ήταν και είναι ριζική. Αρνούνται τη λογική των διευθυντών και της εξιδίκευσης, τα «πολιτικά» σχόλια των πολιτικών, τη διαφήμιση και την πληροφορία-εμπόρευμα. Αρνούνται την λογική του κέρδους, τις «ευγενείς χορηγίες», την όποια συνδρομή του κράτους και αποφασίζουν ελεύθερα για τις υποθέσεις τους στις γενικές τους συλλεξεις. Βρεθήκαμε εκεί για να υπερασπίσουμε δύο συλλογικότητες, που παρόλες τις αντιφάσεις και την πολυσυλλεκτικότητα στο εσωτερικό τους, είχαν επιλέξει να ενταχθούν στο ρεύμα της πραγματικής και ζωντανής κοινωνικής κίνησης, της κίνησης δηλαδή, που αφορά τη ρήξη με τον υπαρκτό κόσμο της εκμετάλλευσης.

★

Υπερασπιστήκαμε τα δύο ραδιόφωνα, προφανώς όχι γιατί μας ένοιαζε ο πλουραλισμός της μπάνας, αλλά πολύ πέρα απ' αυτό, γιατί αποτελούσαν και αποτελούν μια έμπρακτη καταγγελία του ρόλου των media, αυτών των σύγχρονων φρουρών της τάξης.

Τα ΜΜΕ ανήκουν και αυτά στους ιδιοκτήτες μας, ανήκουν και αυτά στους μεγαλοεργολάβους της ύπαρξης, που το βάθεμα της υποταγής μας σημαίνει γι' αυτούς περισσότερα κέρδη. Η ΤΑΞΗ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΥ είναι η μόνη που μπορεί να εξασφαλίσει την ύπαρξη και τα κέρδη τους και τα media έχουν αναλάβει να περιφρουρήσουν αυτή την τάξη.

Το ψέμα, η δυσφήμιση, η διαστρέβλωση, η σύγχυση, η ακατάπαυστη φλυαρία αποτελούν αναπόσπαστα κομμάτια της τεχνικής, αλλά και της ύπαρξης των media.

Τα ΜΜΕ διδάσκουν την άγνοια. Παρουσιάζουν την πραγματικότητα σαν συρραφή ασύνδετων εικόνων. Κανένα νόημα, καμιά ζωή δεν εκπέμπεται απ' αυτά. Μόνο το θλιβερό τροπάρι της λήθης, του ελέγχου, της πειθάρχησης, της ομοιομορφίας. Ο κοινωνικός διάλογος καθορίζεται πλήρως από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Οι περισσότεροι κάτοικοι αυτής της χώρας δεν έχουν πια τίποτα να συζητήσουν μεταξύ τους, εκτός απ' όσα είδαν το προηγούμενο βράδυ στην τηλεόραση.

Τα ΜΜΕ ανάγουν τη χυδαιότητα και την υποταγή σε αξίες. Ταυτίζουν τον έρωτα, τον πόνο, το πάθος με το εμπόρευμα, διασπείρουν τη σύγχυση, την μοναδική δικαιολόγηση των κοινωνιών του καιρού μας, αναδεικνύοντας τις ατομικοποιημένες επιλογές, το μοναχικό πλήθος, σαν την πλέον φυσική κατάσταση.

Τα ΜΜΕ εκφράζουν τις χιλιάδες γονυκλισίες των μικροαστών, τους χιλιάδες «ευυπόληπτους πολίτες», όλους αυτούς που δεν αισθάνονται καμιά πρόθεση να απολογηθούν για τον πρόωρο θάνατό τους.

Τα ΜΜΕ είναι ο φρουρός της τάξης, που όταν οι νέες συλλογικοποιήσεις πάνε να ορθωθούν και να μιλήσουν, θα στρέψουν τον ανησυχούντα κοινωνικό πολτό, τους μικροαστούς, ενάντια σε δημιουργημένους απ' αυτά εχθρούς -τους αλβανούς, τον «εξωτερικό εχθρό», τους αναρχικούς και τα «λοιπά αντικοινωνικά στοιχεία».

Στόχος τους η δημιουργία αποδιοπομπαίων τράγων, έτσι ώστε η διάχυτη κοινωνική δυσaráσκεια να μην στραφεί ενάντια σ' αυτούς που πραγματικά την παράγουν, τ' αφεντικά.

★

Η οργανωμένη δίωξη, για ακόμη μια φορά, των δύο αυτοδιαχειριζόμενων σταθμών, έρχεται σε μια περίοδο που η επίθεση της φτώχειας, η κατάρρευση της συναίνεσης, τα νέα σχέδια των αφεντικών, η επέκταση της εξαθλίωσης των εκμεταλλεζόμενων έχουν αναδείξει τους κατασταλτικούς μηχανισμούς σε κεντρικούς ρόλους μέσα στην κοινωνία.

Οι αγώνες, που μέσα σ' αυτές τις συνθήκες, όλο και πιο έντονα κάνουν την εμφάνισή τους, πέρα από το αν είναι διεκδικητικοί μιας παλιότερης κατάστασης ή βάζουν το συνολικό ζήτημα της οικονομικής και κοινωνικής ισότητας, έχουν να αντιμετωπίσουν σε κάθε τους ξέσπασμα την καταστολή, με ένα διαφορετικό -σε περιεχόμενο και ένταση- τρόπο.

Εκεί που πριν βασιλεύαν οι παραχωρήσεις ένθεν και ένθεν, το ηρεμιστικό των media και η βεβαιότητα πως αυτή η κοινωνία μας χωρά όλους, τώρα κυριαρχεί η καταστολή. Η κοινωνία που όλοι είχαν δικαίωμα πρόσβασης σ' ένα μικροαστικό όνειρο, αντικαταστάθηκε από την κοινωνία που όλοι έχουν δικαίωμα πρόσβασης στη βαρβαρότητα και στον παραλογισμό. Ο νεοφιλελευθερισμός καθορίζει πλέον τους κανόνες του παιχνιδιού και μοιράζει τα χαρτιά της καταστολής ενάντια σε όσους εκτρέπουν την ανάγκη τους σε οργή, ενάντια σε όσους αρνούνται ένα άθλιο παρόν και ένα δυσοίωνο μέλλον, ενάντια, όχι μόνο σ' αυτούς που θέτουν το απελευθερωτικό πρόταγμα, αλλά και σ' αυτούς που αρνούνται την κοινωνία μιας ευημερούσας αισχροφής μειοψηφίας και μιας τεράστιας εξαθλιωμένης πλειοψηφίας, απλά και μόνο γιατί ανήκουν στην δεύτερη.

Το κράτος και το κεφάλαιο, με τους κατασταλτικούς - δικαστικούς - οικονομικούς - πολιτιστικούς - ιδεολογικούς τους μηχανισμούς, έχουν ξεκινήσει έναν ολομέτωπο πόλεμο για να ξεμπερδεύουν με τις αντιστάσεις και τα όνειρα του καιρού μας, για να περιφρουρήσουν την τάξη, τη νέα τους τάξη.

Μια τάξη, που το βάρβαρο πρόσωπό της έχουν αντικρύσει τον τελευταίο καιρό οι εργάτες των ναυπηγείων στις κινητοποιήσεις τους, οι αγρότες στα μπλόκα της εθνικής, οι συνταξιούχοι απέναντι από τις διμοιρίες, οι φοιτητές έξω από το υπουργείο, οι καταληψίες μαθητές στο δρόμο, οι εργάτες της Καβάλας στα εγκαίνια της ΔΕΘ, οι εργάτες του Βόλου στους αποκλεισμούς των τραπεζών, οι 504 πολιορκημένοι του Πολυτεχνείου, οι δικόμονοι αγωνιστές απέναντι στους αστυνομικούς και δικαστικούς μηχανισμούς, οι κακοποιημένοι διαδηλωτές σε συγκεντρώσεις αλληλεγγύης...

★

Υπερασπίσαμε τα δύο αυτοδιαχειριζόμενα κοινωνικά ραδιόφωνα και δικαζόμαστε στις 12 Μάρτη '96 γι' αυτή τη συλλογική επιλογή και δέσμευση.

Η υπόθεση της αλληλεγγύης στη δίωξη αυτή, όπως και σε κάθε άλλη, δεν πρέπει να είναι απόρροια αντανάκλαστικών κινήσεων, δεν πρέπει να "εκφράζεται για να εκφράζεται". Αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι μιας ηθικής, μιας συνολικότερης στάσης, μιας συνειδητής συμμετοχής, όχι με λόγια, αλλά με πράξεις, σ' έναν αγώνα που καθημερινά βάζει επιτακτικά το ζήτημα της κοινωνικής απελευθέρωσης και υπερασπίζει όποτε χρειαστεί τις επιλογές και τις θέσεις του.

Το να στεκόμαστε αλληλέγγυοι/ες σε αυτοδιαχειριζόμενα εγχειρήματα και συλλογικότητες, σε κοινωνικούς αγώνες όποτε αυτοί εξελίσσονται, σε δικόμους που υπερασπίζονται τις επιλογές τους, αποτελεί ένα σημαντικό και αναπόσπαστο κομμάτι της δράσης μας και της αποστροφής μας ενάντια στην παθητικότητα, τον εφησυχασμό, την υποταγή και τις ένοχες σιωπές που θρέφουν αυτή την κοινωνία.

ΘΑ ΜΑΣ ΒΡΟΥΝΕ ΜΠΡΟΣΤΑ ΤΟΥΣ

Αναρχικοί- αντιεξουσιαστές, υπόδικοι για την υπεράσπιση του ράδιο ΚΙΒΩΤΟΣ και του ράδιο ΟΥΤΟΠΙΑ από την εισβολή των ΜΑΤ στις 16 Μάρτη 1992